

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

การปรับโครงสร้างภาคการท่องเที่ยวของประเทศไทย เพื่อให้สามารถปรับตัวก้าวทันกระแสการเปลี่ยนแปลงทั้งจากปัจจัยภายในและภายนอกประเทศ และสามารถแข่งขันกับประเทศคู่แข่งที่สำคัญในภูมิภาคนี้ได้ นับเป็นภารกิจสำคัญของรัฐบาลในการที่จะกำหนดตำแหน่งเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Positioning) และทิศทางที่จะก้าวเดินต่อไปให้ชัดเจน เพื่ออาศัยเครือข่ายการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนช่วยขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรมและยั่งยืน ทั้งนี้ เพื่อให้ภาคการท่องเที่ยวไทยสามารถคงสถานภาพการเป็นแหล่งรายได้หลักของประเทศ ช่วยลดภาวะขาดดุลการค้า เป็นแหล่งสร้างงานและรายได้สู่เศรษฐกิจฐานรากของประเทศ จำนวนนักท่องเที่ยวต่างประเทศมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากนักท่องเที่ยวต่างชาติยังมีความมั่นใจด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ประกอบกับความหลากหลายและความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยวของไทย ตลอดจนความมีน้ำใจของคนไทยเป็นพลังสำคัญในการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้จะเห็นว่าไทยมีนักท่องเที่ยวมาติดอันดับที่ 21 ของโลกตั้งแต่ปี 2533 และเป็นอันดับที่ 3 ในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก รองจากจีนและฮ่องกง ก่อนปี 2540 รายได้การท่องเที่ยวเป็นรายได้ที่นำเงินตราต่างประเทศเข้ามาที่มากที่สุดในอันดับหนึ่ง และเมื่อเปลี่ยนเป็นอัตราแลกเปลี่ยนแบบลอยตัว รายได้จากการท่องเที่ยวลดลงเป็นอันดับ 2 รองจากการส่งออกเครื่องคอมพิวเตอร์และชิ้นส่วน การท่องเที่ยวไทย world travel and tourism council (WTTC) คาดการณ์ว่า พ.ศ. 2543-2553 การขยายตัวรายได้จากนักท่องเที่ยวไทยจะเป็นเฉลี่ยร้อยละ 7.2 ต่อปี และมีอัตรานักท่องเที่ยวต่างชาติมาเที่ยวไทยร้อยละ 7.5 ต่อปี โดยมีผลิตภัณฑ์มวลรวมของภาคการท่องเที่ยวและสาขาอื่นๆที่เกี่ยวข้องของไทย (tourism economy GDP) จะมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 12.7 ของ GDP ในปี พ.ศ. 2553 และจะก่อให้เกิดการจ้างงานทั้งทางตรงและทางอ้อมในระบบเศรษฐกิจจำนวน 4.8 ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ 13 ของกำลังแรงงานทั้งหมดของประเทศ

ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยมีการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง มีการขยายตัวอย่างมากทั้งในด้านการลงทุน การส่งออก และการผลิตในภาคอุตสาหกรรม แต่เนื่องจากเกิดวิกฤตการณ์ทางด้านเศรษฐกิจ ในปี พ.ศ. 2540 จึงมีผลทำให้เกิดสถานะเศรษฐกิจชบเซา

สามารถเห็นได้จากการขยายตัวของระบบเศรษฐกิจลดลงอย่างต่อเนื่อง และมีผลกระทบต่อทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาชน เพราะเหตุนี้ทางภาครัฐจึงต้องหามาตรการต่างๆ เพื่อช่วยเหลือและแก้ไขปัญหา โดยหนึ่งในมาตรการนั้น คือ การส่งเสริมทางด้านอุตสาหกรรม โดยเพิ่มการขยายตัวและส่งเสริมการผลิตภายใน ประเทศ โดยหนึ่งในอุตสาหกรรมที่ภาครัฐมีการส่งเสริมอย่างต่อเนื่องคือธุรกิจโรงแรมและที่พัก เป็นหลักของการสร้างรายได้ให้กับภาคการท่องเที่ยว ธุรกิจเหล่านี้อยู่ภายใต้การเปิดเสรีทางการค้าที่กำกับโดยองค์การค้าโลก การแข่งขันมุ่งเน้นไปสู่การบริการที่มีคุณภาพมาตรฐานในระดับโลก คุณภาพของการบริการจะเป็นปัจจัยชี้ขาดที่สร้างความแตกต่างระหว่างความสำเร็จและความล้มเหลว กำลังคนที่มีคุณภาพ เพื่อประกอบธุรกิจนี้ที่สามารถแข่งขันได้ในกรอบของมาตรฐานระดับโลกยังคงขาดแคลนอยู่มากในประเทศไทย ชุมชนในหลายพื้นที่มีการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนมาระยะหนึ่ง โดยเฉพาะในรูปแบบ Home stay ทำให้การท่องเที่ยวกระจายตัวมากขึ้นเพิ่มการไหลเข้าของเงินตราต่างประเทศ ช่วยลดการขาดดุลการชำระเงินระหว่างประเทศ ซึ่งในปี พ.ศ. 2554 และ พ.ศ. 2555 ดุลการชำระเงินของประเทศไทยนั้นเกินดุลประมาณ 1,200 และ 2,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ จากนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวดังกล่าวก่อให้เกิดแหล่งที่มาของการสร้างงาน และอาชีพให้ประชาชนในประเทศ

ตารางที่ 1.1 โครงสร้างระบบเศรษฐกิจไทยปีพ.ศ. 2555

ภาคเศรษฐกิจ	สัดส่วนต่อ GDP (%)	สัดส่วนต่อกำลังแรงงาน (%)
อุตสาหกรรมการผลิต	39.2	13.8
การค้าส่ง ค้าปลีก	13.4	15.4
การขนส่งและการสื่อสาร	9.8	2.7
เกษตรกรรม	8.4	39.6
ก่อสร้างและเหมืองแร่	4.3	6.6
ภาคบริการอื่น ๆ รวมถึงภาคการเงิน โรงแรม	24.9	21.9

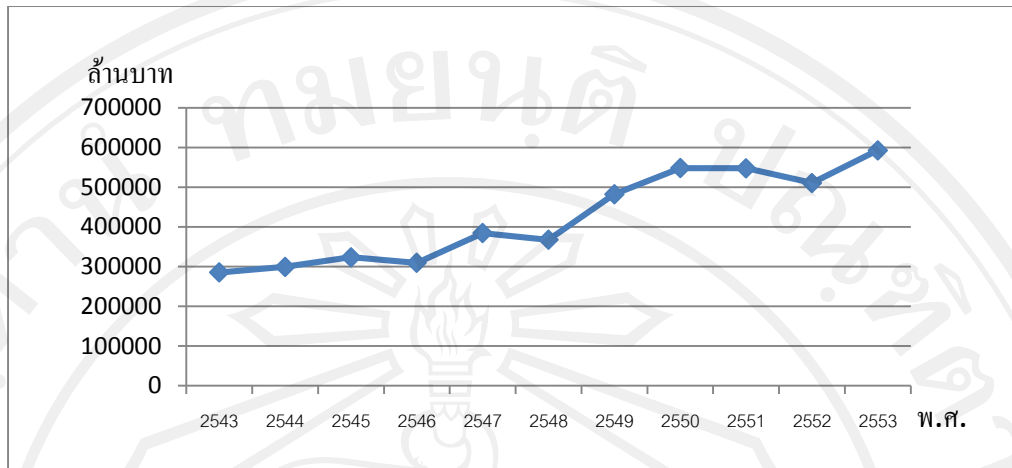
ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2556)

จากตารางที่ 1.1 สัดส่วน โครงสร้างระบบเศรษฐกิจไทยปี 2555 พบว่าสัดส่วนภาคอุตสาหกรรมการผลิตคิดเป็นร้อยละ 39.2 ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวม รองลงมาคือภาคบริการที่มีสัดส่วนคิดเป็นร้อยละ 24.9 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม และมีสัดส่วนต่อกำลังแรงงานสูงถึง

ร้อยละ 21.9 ซึ่งเป็นอันดับสองรองภาคเกษตรกรรม ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการท่องเที่ยวที่ขยายตัวส่งผลให้ภาคบริการเข้ามาบทบาทมากในการสร้างรายได้และการเจริญเติบโตของประเทศรวมถึงช่วยสร้างอาชีพให้แก่ประชาชนในประเทศไทยอีกด้วย

จากการที่สถานที่ท่องเที่ยวของประเทศเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นทั้งทางด้านบริการและความสวยงาม จึงทำให้แต่ละปีมีนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศเดินทางมาท่องเที่ยวยังประเทศไทย ต่อมารัฐได้มีนโยบายขยายการท่องเที่ยวไปสู่ส่วนภูมิภาค เพื่อเป็นช่องทางให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางและเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยวได้หลากหลายยิ่งขึ้น อีกทั้งมีการส่งเสริมอนุรักษ์ ฟื้นฟู สิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ ซึ่งเป็นลักษณะเด่นของประเทศไทย มีการพัฒนาสิ่งช่วยอำนวยความสะดวกและการบริการนักท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐาน สร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยว และกระตุ้นการผลิต โดยการนำทรัพยากรที่สำคัญหรือเป็นเอกลักษณ์ในแต่ละท้องถิ่น มาปรับปรุง พัฒนา เปลี่ยนแปลง แปรรูปให้เกิดประโยชน์ และเพิ่มมูลค่า ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการร่วมมือกันของภาครัฐ เอกชน และประชาชน จะช่วยส่งเสริมภาคการท่องเที่ยวของประเทศไทย

จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับ 10 ในส่วนของยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้สมดุลและยั่งยืน มีแนวทางการปรับโครงสร้างการผลิตเพื่อเพิ่มผลิตภาพและคุณค่าของสินค้าและบริการบนรากฐานความรู้และความเป็นไทย โดยการปรับโครงสร้างภาคบริการให้เป็นแหล่งรายได้หลักของประเทศ มีการพัฒนาการท่องเที่ยวไทยให้เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของภูมิภาค บนฐานความโดดเด่นและความหลากหลายของทรัพยากรธรรมชาติ และความเป็นไทย ฟื้นฟูพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ โบราณสถานในเชิงกลุ่มพื้นที่ และเสริมสร้างเอกลักษณ์ความเป็นไทยทั้งการอนุรักษ์ วัฒนธรรมท้องถิ่น วิถีชีวิตชุมชนและภูมิปัญญาชาวบ้าน เพื่อสร้างสินค้าท่องเที่ยวใหม่ๆแก่ธุรกิจการท่องเที่ยว มีการส่งเสริมการลงทุน พัฒนาธุรกิจบริการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เพื่อรองรับตลาดกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความสนใจเฉพาะด้าน และสร้างมูลค่าเพิ่มแก่ธุรกิจ ได้แก่ ธุรกิจบริการสุขภาพ ธุรกิจศูนย์ประชุมและแสดงสินค้า การพำนักระยะยาว การซื้อสินค้า สินค้า OTOP และแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น รวมทั้งสนับสนุนการรวมกลุ่มของชุมชนในรูปแบบต่างๆเพื่อเชื่อมโยงการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่นกับกิจกรรมการท่องเที่ยวเพื่อช่วยสร้างงาน สร้างรายได้แก่ชุมชน

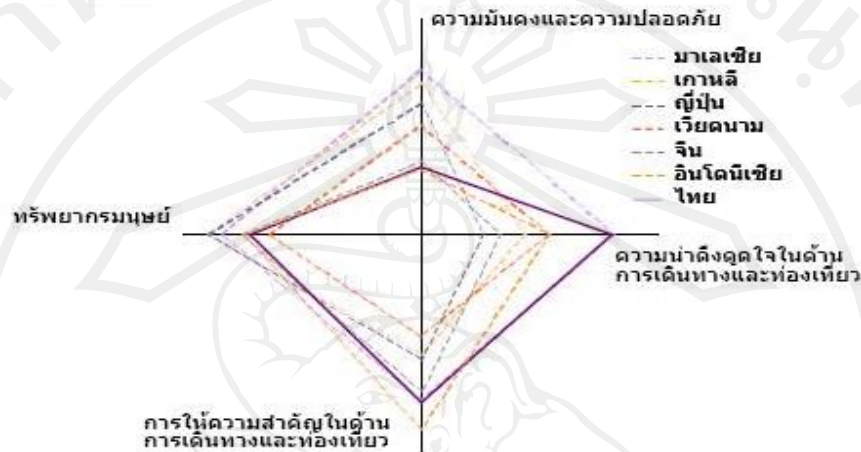
ที่มา : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2554)

รูปที่ 1.1 จำนวนรายได้จากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย ปีพ.ศ. 2543 – 2553

จากรูปที่ 1.1 จะเห็นว่าในปี พ.ศ. 2543 – 2545 จำนวนรายได้จากนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาเที่ยวในประเทศไทย มีอัตราเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจาก ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 ทางรัฐได้มีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยใช้ชื่อว่า อะเมซิ่งไทยแลนด์ และประสบความสำเร็จอย่างเป็นที่น่าพอใจ ถึงแม้จะประสบปัญหาในด้านงบประมาณ แต่ยังมีส่วนอื่นที่ช่วยเกื้อหนุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความได้เปรียบทางด้านอัตราแลกเปลี่ยน เนื่องจากค่าเงินบาทอ่อนตัว ทำให้นักท่องเที่ยวเข้ามาภายในประเทศโดยมีต้นทุนที่ต่ำ และประเทศไทยยังมีข้อได้เปรียบทางด้านความปลอดภัยและความสงบ แต่ในปี พ.ศ. 2546 สภาพการท่องเที่ยวของโลก รวมไปถึงประเทศไทยได้รับผลกระทบจาก 2 เหตุการณ์หลัก ก็คือสงครามระหว่างประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอิรัก และการแพร่ระบาดของโรคทางเดินหายใจเฉียบพลัน (SARS) ทำให้รายได้จากนักท่องเที่ยวลดลงจากปีพ.ศ. 2545 ดังนั้นทางภาครัฐและเอกชนต่างร่วมส่งเสริมการตลาดโดยใช้การส่งเสริมทางด้านราคาเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว ประกอบกับภาพลักษณ์ของประเทศในด้านความปลอดภัยโดยภาครัฐได้จัดให้มีการประชุมเอเปค ซึ่งช่วยเพิ่มความเชื่อมั่นในการเดินทางเข้าสู่ประเทศไทยของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจึงส่งผลให้รายได้จากนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ต่อมาในปี พ.ศ. 2547 ทางภาครัฐได้วางแผนโดยจัดโครงการต่างๆ อาทิ Unseen Thailand , Unseen Paradise และ Amazing Thailand Unseen Treasure ซึ่งเป็น การนำเสนอสินค้าของประเทศไทยที่นักท่องเที่ยวต่างชาติไม่เคยพบเห็นอีกมากมาย ในปี พ.ศ. 2548 รายได้จากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศลดลงจากปี พ.ศ. 2547 เนื่องมาจากภัยพิบัติจากชันามิในพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันของไทย อันเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญแห่งหนึ่งของไทย รวมถึงปัญหาความไม่สงบของ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยวในการเดินทาง

ท่องเที่ยวในประเทศไทย ทั้งภาครัฐและเอกชนจึงต้องร่วมมือกันแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อสร้างความมั่นใจแก่นักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย และในปี พ.ศ. 2549 รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2548 ซึ่งได้สะท้อนให้เห็นถึงการฟื้นตัวของ การท่องเที่ยวจากผลกระทบในเหตุการณ์คลื่นยักษ์ซึนามิในฝั่งอันดามันของประเทศไทย จึงได้มีการจัดประชาสัมพันธ์และการจัดกิจกรรมเพื่อกระตุ้นการท่องเที่ยวในประเทศไทย เช่น การจัดงานเฉลิมฉลองในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงครองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี และการจัดงานพืชสวนโลก ถึงแม้จะมีเหตุการณ์ที่ไม่เอื้อต่อการท่องเที่ยว เช่น ปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง เหตุการณ์ความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มาเป็นอุปสรรคต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวในการเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย แต่เหตุการณ์ดังกล่าวไม่มีผลต่อการขยายตัวของจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่ต้องการเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย การขยายตัวยังเป็นไปอย่างต่อเนื่องจนถึงปี พ.ศ. 2551 และในปี พ.ศ. 2552 รายได้จากการท่องเที่ยวได้ลดลงอย่างมากอีกครั้งเนื่องมาจากภาวะเศรษฐกิจของประเทศสหรัฐอเมริกาที่เกิดปัญหาวิกฤตซับไพรม์ ประกอบกับประเทศไทยเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองอย่างรุนแรง เกิดการชุมนุมประท้วงรวมถึงมีการปิดสนามบินสุวรรณภูมิ ส่งผลให้รัฐบาลต้องประกาศภาวะฉุกเฉิน แต่อย่างไรก็ตามสถานการณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทยได้มีการปรับตัวดีขึ้นอย่างรวดเร็วและเริ่มฟื้นตัวขึ้นในปี พ.ศ. 2553 อีกทั้งในปี นี้ประเทศไทยได้รับการลงคะแนนเสียงจากคนทั่วโลกกว่า 16,000 คน ให้กรุงเทพมหานคร เป็นเมืองที่น่าท่องเที่ยวมากที่สุดในโลก “ World’s Best City ” ที่จัดโดยนิตยสารที่มีชื่อเสียงของสหรัฐอเมริกา ชื่อ Travel & Leisure ทำให้ในปี 2553 ประเทศไทยมีรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติจำนวน 592,794.09 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 5.9 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ข้อมูลจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ยังพบอีกว่า ในปี 2553 นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าประเทศไทย มีระยะเวลาพำนักโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 9.12 วัน มีการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคน อยู่ที่ 37,279 บาท หรือมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อวัน ประมาณ 4,079 บาท อาจกล่าวได้ว่าการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นเป้าหมายที่ได้รับความสนใจและทุ่มเทมากที่สุดในช่วงเวลาที่ผ่านมา เนื่องจากผลประโยชน์โดยตรงของนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ต่อเศรษฐกิจไทยที่เห็นได้ชัดก็คือ การท่องเที่ยวกลุ่มนี้เปรียบเสมือนหนึ่งการส่งออกภาคบริการทำให้ได้รับเงินตราต่างประเทศเข้ามาภายในประเทศ หากพิจารณาตามสภาพภูมิศาสตร์และลักษณะประชากร สามารถจำแนกตลาดกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาเที่ยวในประเทศไทยได้ 7 กลุ่มคือ ภูมิภาคเอเชียตะวันออก (East Asia) ภูมิภาคยุโรป (Europe) ภูมิภาคอเมริกา (The Americas) ภูมิภาคเอเชียใต้ (South Asia) ภูมิภาคโอเชียเนีย (Oceania) ภูมิภาคตะวันออกกลาง (Middle East) และภูมิภาคแอฟริกาใต้ (Africa) ซึ่งแต่ละกลุ่มมีส่วนการท่องเที่ยวเฉลี่ยร้อยละ 59.32, 23.09, 6.03, 4.09, 2.55 และ 0.70

ตามลำดับ โดยจะเห็นได้ว่าตลาดกลุ่มนักท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเป็นตลาดกลุ่มใหญ่ของประเทศไทยที่สามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศจำนวนมาก

ที่มา : The Travel & Tourism Competiveness Report 2009

รูปที่ 1.2 ดัชนีความสามารถในการแข่งขันทางการท่องเที่ยวและการเดินทาง

จากรูปที่ 1.2 เมื่อพิจารณาถึงความได้เปรียบในการแข่งขันทางด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของ 7 ประเทศได้แก่ ไทย มาเลเซีย เกาหลี ญี่ปุ่น เวียดนาม จีน และอินโดนีเซียแล้ว พบว่า อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทยมีความได้เปรียบที่สุดในด้านความดึงดูดใจนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับการเดินทางและการท่องเที่ยว และประเทศที่ได้เปรียบในการแข่งขันน้อยที่สุดคือ ญี่ปุ่น ส่วนในด้านความมั่นคงและปลอดภัยประเทศไทยมีค่าดัชนีต่ำที่สุด เนื่องจาก ปัญหาทางการเมืองและปัญหาความขัดแย้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ประเทศไทยยังมีความได้เปรียบอย่างมากในด้านการให้ความสำคัญในการเดินทางและท่องเที่ยว และในด้านทรัพยากรมนุษย์ประเทศไทยอยู่ในระดับปานกลาง จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อความเจริญก้าวหน้า ความมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยเป็นอย่างมาก และความสำคัญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะมีมากยิ่งขึ้นในอนาคต เนื่องจากรัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง การท่องเที่ยวกลายเป็นแหล่งที่มาของเงินตราต่างประเทศที่สำคัญที่สุด

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้จากการท่องเที่ยวของประเทศไทยที่ได้รับจากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจำแนกตามสภาพภูมิศาสตร์ทั้งหมด 7 กลุ่มคือ ภูมิภาคเอเชียตะวันออก (East Asia) ภูมิภาคยุโรป (Europe) ภูมิภาคอเมริกา (The Americas) ภูมิภาคเอเชียใต้ (South Asia) ภูมิภาคโอเชียเนีย (Oceania) ภูมิภาคตะวันออกกลาง (Middle East) และภูมิภาคแอฟริกาใต้ (Africa) กับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบทิศทางการความสัมพันธ์ระหว่างรายได้จากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ
2. เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนและส่งเสริมเชิงนโยบายต่างๆของภาครัฐในการสนับสนุนหรือวางแผนกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และนโยบายในการจัดการท่องเที่ยวที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ และสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย

1.4 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาจะใช้ข้อมูลทุติยภูมิ ซึ่งเป็นข้อมูลอนุกรมเวลารายไตรมาสตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ปี พ.ศ. 2546 ถึงไตรมาสที่ 4 ปี พ.ศ. 2555 นั่นคือรายได้จากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำแนกตามสภาพภูมิศาสตร์ สามารถจำแนกตลาดกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาเที่ยวในประเทศไทยได้ 7 กลุ่มคือ ภูมิภาคเอเชียตะวันออก (East Asia) ภูมิภาคยุโรป (Europe) ภูมิภาคอเมริกา (The Americas) ภูมิภาคเอเชียใต้ (South Asia) ภูมิภาคโอเชียเนีย (Oceania) ภูมิภาคตะวันออกกลาง (Middle East) และภูมิภาคแอฟริกาใต้ (Africa) และรายได้ประชาชาติของประเทศไทย โดยจะเก็บรวบรวมข้อมูลจากรายได้นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาในประเทศไทยในช่วงปี พ.ศ. 2546 – 2555 ซึ่งเป็นระยะเวลาทั้งหมด 10 ปี

1.5 นิยามศัพท์

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Product : GDP) หมายถึง มูลค่าตลาดของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายที่ผลิตภายในประเทศภายในช่วงระยะเวลาหนึ่งซึ่งปกติจะใช้เวลาหนึ่งปีหรือไตรมาส โดยไม่คำนึงว่าผลผลิตนั้นจะผลิตขึ้นมาด้วยทรัพยากรของชาติใด ซึ่งผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศสามารถใช้เป็นตัวบ่งชี้ถึงมาตรฐานคุณภาพชีวิตของประชากรในประเทศนั้นๆได้